

liikumiskoridori Piritalt (Meriväljalt) Noblessnerini. Koos Ahtri ja Kalaranna tänavaga on sellel potentsiaali kujuneda Tallinna liikluspeatänavaks. See tähendab ühtlasi, et tänaväärsed krundid tuleks hoonestada väärikalt.

Aasta algusest on ka teada, et Urmas Sõõrumaa plaanib samasse piirkonda, Rotermanni kvartali ja reisisadama vahelisele alale, veel teistki arendust aadressil Ahtri 3, millel pindala ligi üks hektar. Kunagi kavandati sellele alale spaakompleks, siis muudeti detailplaneeringut

ning kavandati see krunt jälle vaimuvaeks elamu-ärialaks.

Urmas Sõõrumaa vaimse sfääri laiendamise otsingud on tuntud ja igati tunnustamist väärt. Seega ei saa tegemata jätta ettepanekut, et just sellel krundil võiks käivitada PPP uue ooperiteatri ehitamiseks. Krundil asuvale hoonetele saab ju kavandada esindusliku sissepääsu kas Ahtri tänavalt või Admiraliteedi basseini poolt. Võrdlus olemasoleva Estonia hoone ehitusaluse pinnaga ning ka krundi kujuga näitab, et see on võimalik.

Tasub märkida, et Kopenhaageni uue suurepärase arhitektuuriga ooperiteatri (Henning Larsen, 2005) rajas mere äärde oma sadamaalale Mæersk ja kinnistas end nii Taani kultuurilukku. Miks ei võiks Eestis sama korrata Sõõrumaa ja olla Tallinna uue ooperiteatri osanik või lausa omanik?

Siinkohal ei saa jätta osutamata veel ka mitmele teisele mere ääres paiknevale ja ühtlasi ka kesklinnalähedasele krundile. Kultuurikatla ja mere vahele jääb AS Merkole kuuluv krunt (üks

hektar), Loodekaist põhja pool on Tallinna sadama (riigi!) krunt Vööri ja Logi tänavaga ning mere vahel (3 hektarit), selle ala ja mere vahele jääb Logi Projekti arendusala (kaks hektarit), vesilennukite angaari ja Noblessneri vahelisele alale kavandatakse riigi keskkonnamaja (kaks hektarit), Noblessneri kvartalis on eraomanduses ala Valukoja ja mere vahel (kaks hektarit) ning lõpuks on veel olemas Reidi tee ääres Reidi tee, Pikk-silma tänavaga ja Tuukri tänavaga piiratud eraomanduses ala (4 hektarit).

Punased vaibad ja valged ekraanid

70. „Berlinale“, esimene uue kuraatori käe all, tõstis festivali sisulist taset. Lisati rohkelt julgeid kunstilisi filme, kärpekääre kasutati staaride ja punavaiba kallal.

Berliini rahvusvaheline filmifestival
„Berlinale“ 20. II 2019 – 1. III 2020.

MELE PESTI

Vanad olijad võtavad muljed pärast festivali lõppu kokku nii: uus, Locarno filmifestivali tiimist Berliini toodud kunstiline juht Carlo Chatrian tõi põhiprogrammi parema keskmise taseme ja lisas rohkelt julgeid kunstilisi filme, kärpekääre kasutati aga staaride ja punavaiba kallal.¹

Saksa publik oskab sisu hinnata ja tervitas muutusi kinno tungiga: festivali seanssidele müüdi üle 330 000 pileti. Berlinale viimasel pühapäeval, mil rahvas näeb filme poole hinnaga, õnnestus minulgi seista enneolematu kinosabas: inimma du vonkles metroojaamast poole kilomeetri jagu mööda glamuurselt kaunistatud kinotänavat kuni „Berlinale“ paleeni (tavaelus tuntud kui Potsdami väljaku teater).

Tõepoolest, staarid mõjuvad demokraatlikus Berliinis anakronistlikult, jäägu see Cannes'i teemaks. Teel pressikeskusesse Grand Hyatti hotellis näen silmanurgast fänne nõõri taga kannatlikult sumisemas. „Keda ootame?“ küsin ühelt ärevil neiult. „Ma ei tea täpselt, aga võib-olla isegi Johnny Deppi!“ Ja limusiin pidurdabki, välja astub šikilt kulunud kaabuga Johnny ja paar vähem tuntud staari, kes lehitavad, annavad autogramme ja haihtuvad Hyattisse. Aga enam me Deppist ei kuule, sest tema peasaga „Minamata“² on kunstiliselt keskpärane. Päril-Johnny osutub üllatavalt lühikeseks meheks.

Kui juba kohale tulnud, tahan ise järele proovida, kas punane vaip on ka pehme. Tavaajakirjanikke festivali lõpu-galale ei kutsuta, aga Sirbi reportereid siiski. Uurin suuri silmi ühelt ametnikult, siis teiselt-kolmandalt, kuidas ma küll võidufilmi näeksin. Üksteise järel lappavad pressikeskuse töötajad, lõpuks juhtki, murelikul ilmel programmiraamatuid ja üllatuvad: lisaseansi Kuldkaru

Päev pärast Kuldkaru võitmist filmiga „Kurjust ei ole“, mõisteti režissöör Mohammad Rasoulofile Iraanis aastane vanglakaristus kolme filmi eest, mida peeti „süsteemivastaseks propagandaks“. Ta sai ka kaheaastase filmitegemise keelu.

Kaader filmist

laureaadile ei ole ette nähtud! Tseremoonia kantakse veebis üle, aga filmi – ei kusagil peale „Berlinale“ palee. „Eks ma pane teid siis gala ootejärjekorda.“

Vaip on pehme, prožektorikiired näos mitte nii väga. Galal tunnistan, mida kogenumad žurnalistid kinos naabertoolidel juba nädala jagu sosistanud olid: „Berlinale“ uued juhid panustavad sisule, aga vorm ja korraldus veel logisevad. Särava filmiilmata aasta olulisim tseremoonia on lavastamata rahvaste ränne, kus arvukad žüriid ja auhinna-saajad liiguvad kaootiliselt lavale ja,

karukuju käes, jälle ära, teejuhiks määratud proua abitult kõrval vehklemas.

Põhižürii seisab ja särab aga väärikalt. Esimees Jeremy Irons pidi juba festivali avapäeval rünnakuid tõrjuma. Alati teadlik ja viimse veretilgani põhiväärtusi kaitsev saksa publik nõudis meedias enne „Berlinale“ algust Ironsi taandamist, sest ta olevat meedias avalikult naeruvääristanud #MeToo liikumist, abordi ja geiabieliu legaliseerimist. Irons haaras avapressikonverentsil mikrofoni ja andis küsimusi ootamata vastulöögi. Ta teatas, et võtab väga tõsiselt kõiki

kolme teemat, aga soovib nüüd kesken-duda žürii tööle. Nii ka läks.

Auhindade jagamisel selgus, et Ironsi juhitud žürii kriitika hirmust kompromissile ei tee, sest üks Hõbekaru läks võistlusprogrammi kõige poleemilise-male filmile „DAU. Nataša“.³ Karuke anti küll nutikalt hoopis sakslasele, 79aastasele kuulsale operaatorile Jürgen Jürges-sile, kes on varem töötanud koos Rainer Werner Fassbinderi, Wim Wendersi ja teiste suurtega. Nii võib auhinda mõtteli-selt tõlgendada hoopis elutööpreemiana.

Järg pöördel.